

Søre Sunnmøre Landbrukskontor
6080 Gurskøy

Sakshandsamar: Roar Leirset.

Den 18.02.04

2003 03044 17

Landbruksdepartementet
Postboks 8007 Dep.

ASR/IVR/1A1 482

0030 OSLO.

Forslag til ny lov om skogbruk.

Vedlagt sender vi kopi av møteboka til Hovudutval for næring og miljø i Hareid kommune.

Saka vart behandla på møte den 12.02.-04.

Marianne Sævik Nerland.

Telefon 70 08 35 03
Telefax 70 08 37 40
e-mail: soresunn@online.no

Landbrukskontor for kommunane
Herøy, Hareid, Ulstein

SÆRUTSKRIFT AV MØTEBOKA
til
Hovudutval for næring og miljø

frå møte den 12.02.2004

0025/04-L

FORSLAG TIL NY LOV OM SKOGBRUK

Arkivsaknr. Arkivkode L.nr./ Sbh
04/00181 /V7/&00 001397/04/ SSL

Landbrukssjefen si tilråding samrøystes vedteken.

Vedtak:

Kommunen sine merknader :

§ 1 Formålet med lova

Den nye lova tonar ned næringssida av skogbruket, og fremmer i staden miljøaspektet og dei "mjuke" sidene ved skogen, og forvaltninga av den.

Ut frå eit skogbruksfagleg syn, og skog som ressurs og næring må dette seiast å vere ei veldig uheldig vinkling.

Ein kan ikkje kome vekk frå at størstedelen av skogen i Noreg bør og må nyttast i næringssamanheng. Ei slik formulering av formålet med lova vil utan tvil svekke næringsinteressene i skogbruket, og kan føre til ei omforent lov der skogeigaren må påvise at alle andre interesser / verdier er ivareteke før skogen kan nyttast som ein økonomisk ressurs for det einskilde bruk.

Ein bør i det minste ta inn att i formålet at lova skal fremme skogproduksjon og at skogbruket gjennom rasjonell skjøtsel skal gi eit tilfredsstillande resultat for næringa utøvere og sikre effektiv og jamn råstofftilførsel til industrien.

§ 2 tek delvis opp gamle lovas § 3, og kommunen har ingen merknader til denne

§ 3 Omhandlar ei vidareføring av ei tredeling av skogbruksstyresmakta, der

Departementet, det regionale nivået og det kommunale nivået inngår. Her legges det opp til ei delegering av mynde ned til kommunalt nivå, i dei fleste saker. Den gamle nemninga "skogoppsyn" vert her fjerna frå lovteksten. Dette stiller, etter departementet sitt syn, krav til kommunane om at dei på ein klar måte gjer synleg overfor næringa og borgarane generelt korleis kommunen reint praktisk tek vare på og utøvar si rolle som skogbruksstyresmakt i første instans.

Det er her grunn til å tru at systemet med kommunas ansvar i skogbruksaker er så godt innarbeidd, at dette ikkje vil føre til nemneverdige problem for brukarane. På den andre sida er størstedelen av lovsakene delegert til kommunen for avgjerdsle, og dette vil medføre større ansvar og arbeidsmengde i saksførebuing. Det vil dermed òg føre til store krav til fagleg kompetanse til sakshandsamarane i kommunane.

Altså vil auka lokal handlingsfridom føra til skjerpa krav til det kommunale fagapparatet. Dette kan verka litt rart når kompetansekravet no er fjerna, og ein vil nok i enkelte kommunar oppleve at det vert problem med å leva opp til forventningane.

§ 4 i ny lov legg større fridom og ansvar på skogeigar. Dette kan føre til at skogeigaren må setje seg betre inn i kva det vil seia å eige skog, og kva krav som settest for drift av skogen, innafor lovverket, altså ei bevisstgjering på ansvar og fridom ved å eiga skogeigedomar.

På den andre sida seier § 4 at miljøansvaret kan føre til at nokre tiltak i skogen ikkje kan gjennomførast.

Dette vil kunne sjåast på som eit skjult fredningsvedtak med heimel i skoglova, der det offentlege kan gå inn og verne / frede skogområde utan å få økonomiske forpliktelser ved båndlegginga.

Ut frå dette bør lovteksten fjernast / omformulerast.

Poenget må vere at dersom det offentlege ønskjer å verne område til beste for ålmeinta, så skal dette kompenseras ovanfor eigaren i tilsvarande økonomiske midlar. Dette gjeld der skogbruk med økonomisk vinst ikkje kan gjennomførast, grunna miljøhensyn.

§ 5 i ny lov var i gamle lova lagt til § 29. I den nye lova er det teke inn registrering av miljøressursane på eigedomen. Desse skal vere offentleg tilgjengelege. Dette er i tråd med "levande skog – standardene", og verkar å vere hensiktsmessige.

§ 6 omhandlar forynging og stell av skog. Denne erstattar m.a. §§ 17 og 27 i gamle lova.

Den nye lova er noko skjerpande i forhold til den gamle. Mellom anna settes det ein frist for å legge til rette for forynging innan 3 år etter hogst. Om naudsynte tiltak ikkje er utført innan fristen, skal kommunen avgjere om skogeigaren skal påleggast å setje i verk foryngingstiltak innan maksimalt 2 år. Om ikkje arbeidet då er gjort, skal kommunen syta for at tiltak vert utført for skogeigars rekning. Departementet oppmodar høyringsinstansane om å kommentera innhald og detaljeringsgrad i ei forskrift om forynging heimla i denne lovas § 6. Denne forskrifta skal tre i kraft på same tid som den nye skoglova.

Her verkar det fornuftig å følge departementets forslag som går inn på 3 grunnleggande faktorar; tettleik, treslag og tidsperspektiv. Departementet seier at reglane må vere enkle å nytte for dei som forvaltar regelverket, samstundes som dei ikkje skal medføre nye pålegg for bevisste skogeigere. I forslaget er det sett opp i tabellarisk form minstekrav til tettleik ut frå bonitet og treslag. For gran er forslaget minimum 50 planter / dekar på svakaste bonitet og opp til 150 planter / dekar på beste bonitet. For furu og lauv er forslaget henholdsvis 50 – 180 planter / dekar.

Dette må seiast å vere i lågste laget, men kan likevel godtakast ut frå vinklinga at dette i det minste viser at der er utført forynging, og at dette må vere hovudsaka med forskrifta.

Ellers meiner departementet at treslaget må vere tilpassse voksestaden for å verta godkjent. Den største faren ligg likevel i at eit areal må godkjennast som forynga berre det kjem opp skog. Her legg departementet opp til at; *ved naturleg forynging skal ein ikkje rekne t.d. større mengder vanleg bjørk som framtidstreslag der det tidlegare stod gran eller furu, utan etter eit bevisst val frå skogeigar og med*

godkjenning frå kommunen. Produksjon av ved på høge bonitetar kan i denne samanheng ikkje reknast som bevisst strategi.

Denne presiseringa er veldig viktig for kommunen som skal handheva regelverket. Departementet seier vidare at felt med t.d. gran i skogreisingsstroka skal behandlast som tilsvarande skog i skogstroka, og at avvik frå føresetnadene skal baserast på godkjenning frå kommunen. Her vil ein presisera at det bør og må vere lik regel uansett kor i landet ein er, men at det vert rom for avvik der det kan vere eit overordna mål om å skifte treslag i delar av ein kommune, eller i enkelte bestand.

Kap. V Avsluttande føresegner

Her kan det merkast at straff og tvangsgebyr er skjerpa i forhold til gamle lova. Det innføres ei strafferamme med fengsel i inntil 1 år, medan gamle lova kun opna for bøter. Her må ein gå ut frå at domstolane og framtidige rettsavgjerdslar legg seg på eit fornuftig nivå.

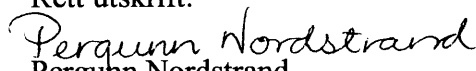
Kommunen har ingen merknader til dei øvrige paragrafene.

Generelt merkar ein seg ei stor overføring av mynde ned til kommunalt nivå, og ei handheving av lova vil utan tvil kreve ressursar og kompetanse på kommunenivå.

Ein vil i den samanheng gjere merksam på at slike delegeringar framtingar auka statlege overføringar til kommunane som skal ivareta lova. Dette bør kome inn i statens rammeoverføringar til kommunene. Viss ikkje ressursane og kompetansen vert oppretthalde på det nivå som skal handheva lova og forskriftene, står ein i fare for å miste inngrepsmoglegheiter og styringa med lovverket.

Hareid, 13. februar 2004

Rett utskrift:

Pergunn Nordstrand
førstesekr.

Utskrift sendt: Til sakshandsamar for ekspedering.

HAREID
KOMMUNE

HOVUDUTVAL FOR NÆRING OG MILJØ

Møtedato: 12.02.2004

Utval	Saksnr.	Møtedato	Resultat
HNM	0025/04-L	12.02.2004	

Sakshandsamar: Roar Leirset - Landbrukssjef

HNM 0025/04-L

FORSLAG TIL NY LOV OM SKOGBRUK

Arkivsaknr.: 04/00181 / Arkiv: /V7/&00 Løpenr.: 04/001000

Landbrukssjefen si tilråding:

Kommunen sine merknader :

§ 1 Formålet med lova

Den nye lova tonar ned nærings sida av skogbruket, og fremmer i staden miljøaspektet og dei "mjuke" sidene ved skogen, og forvaltninga av den.

Ut frå eit skogbruksfagleg syn, og skog som ressurs og næring må dette seiast å vere ei veldig uheldig vinkling.

Ein kan ikkje kome vekk frå at størstedelen av skogen i Noreg bør og må nyttast i nærings samanheng. Ei slik formulering av formålet med lova vil utan tvil svekke næringsinteressene i skogbruket, og kan føre til ei omforent lov der skogeigaren må påvise at alle andre interesser / verdiar er ivareteke før skogen kan nyttast som ein økonomisk ressurs for det ein skilde bruk.

Ein bør i det minste ta inn att i formålet at lova skal fremme skogproduksjon og at skogbruket gjennom rasjonell skjøtsel skal gi eit tilfredsstillande resultat for næringas utøvere og sikre effektiv og jamn råstofftilførsel til industrien.

§ 2 tek delvis opp gamle lovas § 3, og kommunen har ingen merknader til denne

§ 3 Omhandlar ei vidareføring av ei tredeling av skogbruksstyresmakta, der Departementet, det regionale nivået og det kommunale nivået inngår. Her legges det opp til ei delegering av mynde ned til kommunalt nivå, i dei fleste saker. Den gamle nemninga "skogoppsyn" vert her fjerna frå lovteksten. Dette stiller, etter departementet sitt syn, krav til kommunane om at dei på ein klar måte gjer synleg overfor næringa og borgarane generelt korleis kommunen reint praktisk tek vare på og utøvar si rolle som skogbruksstyresmakt i første instans.

Det er her grunn til å tru at systemet med kommunas ansvar i skogbruks saker er så godt innarbeidd, at dette ikkje vil føre til nemneverdige problem for brukarane. På den andre sida er størstedelen av lovsakene delegert til kommunen for avgjerdsle, og dette vil medføre større ansvar og arbeidsmengde i

saksførebuing. Det vil dermed òg føre til store krav til fagleg kompetanse til sakshandsamarane i kommunane.

Altså vil auka lokal handlingsfridom føra til skjerpa krav til det kommunale fagapparatet. Dette kan verka litt rart når kompetansekravet no er fjerna, og ein vil nok i enkelte kommunar oppleve at det vert problem med å leva opp til forventningane.

§ 4 i ny lov legg større fridom og ansvar på skogeigar. Dette kan føre til at skogeigaren må setje seg betre inn i kva det vil seia å eige skog, og kva krav som settest for drift av skogen, innafor lovverket, altså ei bevisstgjering på ansvar og fridom ved å eiga skogeigedomar.

På den andre sida seier § 4 at miljøansvaret kan føre til at nokre tiltak i skogen ikkje kan gjennomførast.

Dette vil kunne sjåast på som eit skjult fredningsvedtak med heimel i skoglova, der det offentlege kan gå inn og verne / frede skogområde utan å få økonomiske forpliktelser ved båndlegginga.

Ut frå dette bør lovteksten fjernast / omformulerast.

Poenget må vere at dersom det offentlege ønskjer å verne område til beste for ålmeinta, så skal dette kompenseras ovanfor eigaren i tilsvarande økonomiske midlar. Dette gjeld der skogbruk med økonomisk vinst ikkje kan gjennomførast, grunna miljøhensyn.

§ 5 i ny lov var i gamle lova lagt til § 29. I den nye lova er det teke inn registrering av miljøressursane på eigedommen. Desse skal vere offentleg tilgjengelege. Dette er i tråd med "levande skog – standardene", og verkar å vere hensiktsmessige.

§ 6 omhandlar forynging og stell av skog. Denne erstattar m.a. §§ 17 og 27 i gamle lova.

Den nye lova er noko skjerpande i forhold til den gamle. Mellom anna settes det ein frist for å legge til rette for forynging innan 3 år etter hogst. Om naudsynte tiltak ikkje er utført innan fristen, skal kommunen avgjere om skogeigaren skal påleggast å setje i verk foryngingstiltak innan maksimalt 2 år. Om ikkje arbeidet då er gjort, skal kommunen syta for at tiltak vert utført for skogeigars rekning. Departementet oppmodar høyringsinstansane om å kommentera innhald og detaljeringsgrad i ei forskrift om forynging heimla i denne lovas § 6. Denne forskrifta skal tre i kraft på same tid som den nye skoglova.

Her verkar det fornuftig å følge departementets forslag som går inn på 3 grunnleggande faktorar; tettleik, treslag og tidsperspektiv. Departementet seier at reglane må vere enkle å nytte for dei som forvaltar regelverket, samstundes som dei ikkje skal medføre nye pålegg for bevisste skogeigere. I forslaget er det sett opp i tabellarisk form minstekrav til tettleik ut frå bonitet og treslag. For gran er forslaget minimum 50 planter / dekar på svakaste bonitet og opp til 150 planter / dekar på beste bonitet. For furu og lauv er forslaget henholdsvis 50 – 180 planter / dekar.

Dette må seiast å vere i lågste laget, men kan likevel godtakast ut frå vinklinga at dette i det minste viser at der er utført forynging, og at dette må vere hovudsaka med forskrifta.

Ellers meiner departementet at treslaget må vere tilpassse voksestaden for å verta godkjent. Den største faren ligg likevel i at eit areal må godkjennast som forynga

berre det kjem opp skog. Her legg departementet opp til at; ved naturleg forynging skal ein ikkje rekne t.d. større mengder vanleg bjørk som framtidstreslag der det tidlegare stod gran eller furu, utan etter eit bevisst val frå skogeigar og med godkjenning frå kommunen. Produksjon av ved på høge bonitetar kan i denne samanheng ikkje reknast som bevisst strategi.

Denne presiseringa er veldig viktig for kommunen som skal handheva regelverket. Departementet seier vidare at felt med t.d. gran i skogreisingsstroka skal behandlast som tilsvarande skog i skogstroka, og at avvik frå føresetnadene skal baserast på godkjenning frå kommunen. Her vil ein presisera at det bør og må vere lik regel uansett kor i landet ein er, men at det vert rom for avvik der det kan vere eit overordna mål om å skifte treslag i delar av ein kommune, eller i enkelte bestand.

Kap. V Avsluttande føresegner

Her kan det merkast at straff og tvangsgebyr er skjerpa i forhold til gamle lova. Det innføres ei strafferamme med fengsel i inntil 1 år, medan gamle lova kun opna for bøter. Her må ein gå ut frå at domstolane og framtidige rettsavgjerdslar legg seg på eit fornuftig nivå.

Kommunen har ingen merknader til dei øvrige paragrafene.

Generelt merkar ein seg ei stor overføring av mynde ned til kommunalt nivå, og ei handheving av lova vil utan tvil kreve ressursar og kompetanse på kommunenivå.

Ein vil i den samanheng gjere merksam på at slike delegeringar framtingar auka statlege overføringar til kommunane som skal ivareta lova. Dette bør kome inn i statens rammeoverføringar til kommunene. Viss ikkje ressursane og kompetansen vert oppretthalde på det nivå som skal handheva lova og forskriftene, står ein i fare for å miste inngrepsmoglegheit og styringa med lovverket.

SAKSUTGREIING

Sakstittel: FORSLAG TIL NY LOV OM SKOGBRUK

Arkivsak: 04/00181

Saksdokument:

			Vedlagt:
1. Føljeskriv frå Søre Sunnmøre Landbrukskontor	dat.	29.01.04	
2. Innstilling frå Søre Sunnmøre Landbrukskontor	"		X
3. Føljeskriv frå Søre Sunnmøre Landbrukskontor	"	30.01.04	
4. Forslag til ny Lov om skogbruk.	"	10.12.03	X
5. Lov om skogbruk og skogvern.	"	21.05.65	X

Samandrag: Sjå vedlagt saksutgreiing frå Søre Sunnmøre Landbrukskontor.

Landbrukssjefen si tilråding:

Kommunen sine merknader :

§ 1 Formålet med lova

Den nye lova tonar ned nærings sida av skogbruket, og fremmer i staden miljøaspektet og dei "mjuke" sidene ved skogen, og forvaltninga av den.

Ut frå eit skogbruksfagleg syn, og skog som ressurs og næring må dette seiast å vere ei veldig uheldig vinkling.

Ein kan ikkje kome vekk frå at størstedelen av skogen i Noreg bør og må nyttast i næringsssamanheng. Ei slik formulering av formålet med lova vil utan tvil svekke næringsinteressene i skogbruket, og kan føre til ei omforent lov der skogeigaren må påvise at alle andre interesser / verdiar er ivareteke før skogen kan nyttast som ein økonomisk ressurs for det einskilde bruk.

Ein bør i det minste ta inn att i formålet at lova skal fremme skogproduksjon og at skogbruket gjennom rasjonell skjøtsel skal gi eit tilfredsstillande resultat for nærings utøvere og sikre effektiv og jamn råstofftilførsel til industrien.

§ 2 tek delvis opp gamle lovas § 3, og kommunen har ingen merknader til denne

§ 3 Omhandlar ei vidareføring av ei tredeling av skogbruksstyresmakta, der Departementet, det regionale nivået og det kommunale nivået inngår. Her legges det opp til ei delegering av mynde ned til kommunalt nivå, i dei fleste saker. Den gamle nemninga "skogoppsyn" vert her fjerna frå lovteksten. Dette stiller, etter departementet sitt syn, krav til kommunane om at dei på ein klar måte gjer synleg overfor næringa og borgarane generelt korleis kommunen reint praktisk tek vare på og utøvar si rolle som skogbruksstyresmakt i første instans. Det er her grunn til å tru at systemet med kommunas ansvar i skogbrukssaker er så godt innarbeidd, at dette ikkje vil føre til nemneverdige problem for brukarane. På den andre sida er størstedelen av lovsakene delegert til kommunen for avgjerdsle, og dette vil medføre større ansvar og arbeidsmengde i saksførebuing. Det vil dermed òg føre til store krav til fagleg kompetanse til sakshandsamarane i kommunane.

Altså vil auka lokal handlingsfridom føra til skjerpa krav til det kommunale fagapparatet. Dette kan verka litt rart når kompetansekravet no er fjerna, og

ein vil nok i enkelte kommunar oppleve at det vert problem med å leva opp til forventningane.

§ 4 i ny lov legg større fridom og ansvar på skogeigar. Dette kan føre til at skogeigaren må setje seg betre inn i kva det vil seia å eige skog, og kva krav som settest for drift av skogen, innafor lovverket, altså ei bevisstgjering på ansvar og fridom ved å eiga skogeigedomar.

På den andre sida seier § 4 at miljøansvaret kan føre til at nokre tiltak i skogen ikkje kan gjennomførast.

Dette vil kunne sjåast på som eit skjult fredningsvedtak med heimel i skoglova, der det offentlege kan gå inn og verne / frede skogområde utan å få økonomiske forpliktelser ved båndlegginga.

Ut frå dette bør lovteksten fjernast / omformulerast.

Poenget må vere at dersom det offentlege ønskjer å verne område til beste for ålmeinta, så skal dette kompenserasst ovanfor eigaren i tilsvarande økonomiske midlar. Dette gjeld der skogbruk med økonomisk vinst ikkje kan gjennomførast, grunna miljøhensyn.

§ 5 i ny lov var i gamle lova lagt til § 29. I den nye lova er det teke inn registrering av miljøressursane på eigedommen. Desse skal vere offentleg tilgjengelege. Dette er i tråd med "levande skog – standardene", og verkar å vere hensiktsmessige.

§ 6 omhandlar forynging og stell av skog. Denne erstattar m.a. §§ 17 og 27 i gamle lova.

Den nye lova er noko skjerpande i forhold til den gamle. Mellom anna settes det ein frist for å legge til rette for forynging innan 3 år etter hogst. Om naudsynte tiltak ikkje er utført innan fristen, skal kommunen avgjere om skogeigaren skal påleggast å setje i verk foryngingstiltak innan maksimalt 2 år. Om ikkje arbeidet då er gjort, skal kommunen syta for at tiltak vert utført for skogeigars rekning.

Departementet oppmodar høyringsinstansane om å kommentera innhald og detaljeringsgrad i ei forskrift om forynging heimla i denne lovas § 6. Denne forskrifta skal tre i kraft på same tid som den nye skoglova.

Her verkar det fornuftig å følge departementets forslag som går inn på 3 grunnleggande faktorar; tettleik, treslag og tidsperspektiv. Departementet seier at reglane må vere enkle å nytte for dei som forvaltar regelverket, samstundes som dei ikkje skal medføre nye pålegg for bevisste skogeigere. I forslaget er det sett opp i tabelarisk form minstekrav til tettleik ut frå bonitet og treslag. For gran er forslaget minimum 50 planter / dekar på svakaste bonitet og opp til 150 planter / dekar på beste bonitet. For furu og lauv er forslaget henholdsvis 50 – 180 planter / dekar.

Dette må seiast å vere i lågste laget, men kan likevel godtakast ut frå vinklinga at dette i det minste viser at der er utført forynging, og at dette må vere hovudsaka med forskrifta.

Ellers meiner departementet at treslaget må vere tilpassse voksestaden for å verta godkjent. Den største faren ligg likevel i at eit areal må godkjennast som forynga berre det kjem opp skog. Her legg departementet opp til at; *ved naturleg forynging skal ein ikkje rekne t.d. større mengder vanleg bjørk som framtidstreslag der det tidlegare stod gran eller furu, utan etter eit bevisst val frå skogeigar og med godkjenning frå kommunen. Produksjon av ved på høge bonitetar kan i denne*

samanheng ikkje reknast som bevisst strategi.

Denne presiseringa er veldig viktig for kommunen som skal handheva regelverket. Departementet seier vidare at felt med t.d. gran i skogreisingsstroka skal behandlast som tilsvarande skog i skogstroka, og at avvik frå føresetnadene skal baserast på godkjenning frå kommunen. Her vil ein presisera at det bør og må vere lik regel uansett kor i landet ein er, men at det vert rom for avvik der det kan vere eit overordna mål om å skifte treslag i delar av ein kommune, eller i enkelte bestand.

Kap. V Avsluttande føresegner

Her kan det merkas at straff og tvangsgebyr er skjerpa i forhold til gamle lova. Det innføres ei strafferamme med fengsel i inntil 1 år, medan gamle lova kun opna for bøter. Her må ein gå ut frå at domstolane og framtidige rettsavgjerdslar legg seg på eit fornuftig nivå.

Kommunen har ingen merknader til dei øvrige paragrafene.

Generelt merkar ein seg ei stor overføring av mynde ned til kommunalt nivå, og ei handheving av lova vil utan tvil kreve ressursar og kompetanse på kommunenivå.

Ein vil i den samanheng gjere merksam på at slike delegeringar framtingar auka statlege overføringar til kommunane som skal ivareta lova. Dette bør kome inn i statens rammeoverføringar til kommunene. Viss ikkje ressursane og kompetansen vert oppretthalde på det nivå som skal handheva lova og forskriftene, står ein i fare for å miste inngrepsmoglegheiter og styringa med lovverket.

Rådmannen i Hareid, 02.02.2004.

Roar Leirset - Landbrukssjef
Søre Sunnmøre Landbrukskontor

Utskrift til: Til sakshandsamar for ekspedering